

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžso/35/2015
Identifikačné číslo spisu:	1014200421
Dátum vydania rozhodnutia:	27.07.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1014200421.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu Mgr. Y. T., bytom S., právne zastúpeného Mgr. Petrom Hargašom, advokátom, so sídlom Košická 56, 821 08 Bratislava, proti žalovanému Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom Dunajská 68, 820 04 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2013/100186/29874/OPČSSZ zo dňa 20.12.2013, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/52/2014-31 zo dňa 23. apríla 2015, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/52/2014-31 zo dňa 23. apríla 2015 p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť žalobcovi na účet jeho advokáta trovy odvolacieho konania z titulu trov právneho zastúpenia vo výške 148,22 €.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 2 písm. d) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 2013/100186/29874/OPČSSZ zo dňa 20.12.2013 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny č. BA5/ÚSZ/ZAM/2013/42896 zo dňa 30.10.2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, nakoľko krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia je potrebné zrušiť ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Z obsahu administratívneho a súdneho spisu mal krajský súd za preukázané, že žalobca v čase podania žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol konateľom v obchodných spoločnostiach CHRÁNENÉ PRACOVISKO.eu/nábytok, s.r.o., POLY Promotion and Production, s.r.o., POLY Investment, s.r.o. a súčasne bol zamestnaný na základe pracovnej zmluvy zo dňa 03.10.2013 uzatvorenej medzi zamestnávateľom J.R.G. s.r.o., kpt. Nálepku 2561/47, Trebišov a žalobcom ako zamestnancom s dňom nástupu do práce 04.10.2013 a mesačnou mzdou 100,- Eur brutto. Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím žalobcovej žiadosti nevyhovel a žalobcu nezaradil do

evidencie uchádzačov o zamestnanie, pretože žalobca nespĺňal podmienky podľa § 6 ods. 1 písm. c) zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 5/2004 Z.z.“). Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, pretože sa domnieval, že spĺňa podmienky pre zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie, pretože v zmysle zákona č. 5/2004 Z.z. nie je považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu aj napriek skutočnosti, že je konateľom v spoločnosti s ručením obmedzeným, pretože je zamestnancom (§ 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 5/2004 Z.z.).

Žalovaný napadnutým rozhodnutím jeho odvolanie zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, pričom rozhodnutie odôvodnil skutočnosťou, že žalobca bol ku dňu podania žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie preukázateľne konateľom spoločnosti s ručením obmedzeným, a teda nespĺňal zákonnú podmienku pre zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie v zmysle § 34 ods. 14 písm. h) v spojení s § 6 ods. 1 písm. c) zákona č. 5/2004 Z.z.. Žalovaný uviedol, že „žalobcov názor uvedený v odvolaní je nesprávny, nakoľko slovné spojenie v ust. § 5 ods. 1 písm. a) zákona o službách zamestnanosti „ak nie je zamestnanec“ je potrebné vykladať výlučne tak, že status občana ako zamestnanca na účely zákona o službách zamestnanosti má prednosť pred jeho postavením ako samostatne zárobkovo činnnej osoby a úrad ho v takomto prípade nezaradí do evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa § 34 ods. 14 písm. h) zákona o službách zamestnanosti s poukazom na ust. § 6 ods. 1 písm. a) zákona o službách zamestnanosti. Uvedený postup nemožno v danom prípade aplikovať z dôvodu, že účastník konania nie je zamestnancom na účely zákona o službách zamestnanosti“.

Krajský súd vyhodnotil ako dôvodnú námietku žalobcu, že žalovaný sa v odôvodnení rozhodnutia riadnym spôsobom nevysporiadal s námietkami žalobcu. Podľa názoru krajského súdu napadnuté rozhodnutie nespĺňa zákonné požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Z odôvodnenia nie je zrejmé, akými úvahami sa správny orgán pri rozhodovaní spravoval a na základe ktorých dospel k svojmu právnomu posúdeniu veci. Odôvodnenie, ktoré je len reprodukciou znenia zákona, na základe ktorého žalovaný rozhodol, nemožno podľa názoru krajského súdu považovať za náležité a riadne odôvodnenie rozhodnutia.

Podľa § 250j ods. 2 písm. d) O. s. p., rozhodnutie správneho orgánu sa považuje za nepreskúmateľné buď pre nezrozumiteľnosť, alebo pre nedostatok dôvodov. Nezrozumiteľnosťou sa rozumie nielen jazyková, ale aj logická nezrozumiteľnosť. Patria sem aj prípady, keď z rozhodnutia nie je zrejmé, či a aké dôkazy boli vykonané a ďalej prípady, keď dôkazy sú v zjavnom rozpore medzi výrokom a odôvodnením rozhodnutia.

Na základe vyššie uvedených skutočností krajský súd konštatoval, že správny orgán vo veci nepostupoval v intenciách vyššie citovaných právnych noriem, zo skutkových okolností vyvodil nesprávny právny záver a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, preto súd preskúmané rozhodnutie zrušil a vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 426,47 € z titulu trov právneho zastúpenia.

Vo včas podanom odvolaní žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný v odvolaní uviedol, že nemôže súhlasiť s dôvodom zrušenia napadnutého rozhodnutia. V odvolaní poukázal na rovnaké skutočnosti ako vo vyjadrení k žalobe a naviac poukázal na nesprávnosť názoru krajského súdu, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa všetky zákonom požadované náležitosti. V tejto súvislosti je podľa názoru žalovaného potrebné zdôrazniť, že žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská žalobcu ako účastníka konania k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval ustanovenia právnych predpisov, z ktorých vychádzal, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Následne má žalovaný za to, že prijaté právne závery aj primerane v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil, najmä vysvetlil, z akých úvah vychádzal pri závere, že žalobcu v danom prípade nemožno zaradiť do evidencie uchádzačov o

zamestnanie. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného dáva dostatočnú odpoveď na otázku, prečo nie je možné žalobcu zaradiť do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Rozhodujúcim bolo zdôvodnenie, na ktoré žalovaný poukázal, že slovné vymedzenie „ak nie je zamestnanec“ uvedené v ustanovení § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 4/2005 Z.z. je potrebné vykladať výlučne tak, že status osoby ako zamestnanca v kontexte nesplnenia podmienok na zaradenie do evidencie má prednosť pred jeho postavením ako samostatne zárobkovo činnnej osoby, v dôsledku čoho ho úrad v takomto prípade nezaraďí do evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa § 34 ods. 14 písm. h) zákona č. 4/2005 Z.z. (s poukazom na ustanovenie § 6 ods. 1 písm. a), pričom ide o osobu, ktorá nespĺňa podmienky zaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie, a teda, ktorá nemôže byť zaradená do evidencie).

V ďalšom rade žalovaný poukazuje na to, že v napadnutom rozhodnutí sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal s námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje najmä na ustálenú judikatúru, podľa ktorej správny orgán nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené žalobcom, ale len na tie, ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov predmetnej veci uvádzaných žalobcom.

Vzhľadom na vyššie uvedené má žalovaný za to, že jeho skutkové a právne závery obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí nie sú v danom prípade nezrozumiteľné ani zjavne neodôvodnené, práve naopak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia v zmysle zákona č. 71/1967 Zb. Za porušenie procesných práv podľa názoru žalovaného nemožno v žiadnom prípade považovať to, že žalovaný neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

Žalovaný zároveň namieta ďalšiu procesnú vadu rozsudku krajského súdu spočívajúcu v tom, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozsudku vôbec, ani náznakom nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia, a to napriek tomu, že vecná správnosť rozhodnutia žalovaného bola jedným zo žalobných dôvodov. Podľa názoru žalovaného v danom prípade nedošlo k splneniu podmienok pre zaradenie žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa § 34 zákona č. 5/2004 Z.z., a preto napadnuté rozhodnutie a postup žalovaného boli v súlade so zákonom.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil. Podľa názoru žalobcu krajský súd správne zhodnotil skutkový a právny stav veci. Žalobca považuje rozhodnutie žalovaného rovnako ako krajský súd za nepreskúmateľné, a preto ho bolo nutné zrušiť.

K námietkam žalovaného uvedených v odvolaní žalobca uviedol, že žalovaný iba opätovne zrekapituloval stav a žiadnym hodnoverným spôsobom nepodporil tvrdenie, že žalobca nie je zamestnancom podľa zákona č. 5/2004 Z.z. Žalovaný namiesto toho, aby vysvetlil svoje úvahy v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, iba tvrdí, že všetko je zrozumiteľné a vychádza zo zákona č. 5/2004 Z.z.

Na námietku žalovaného, že sa súd nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia žalobca uviedol, že súd sa nemôže zaoberať vecnou správnosťou rozhodnutia, ak nie je možné zistiť akým spôsobom žalovaný aplikoval ustanovenia zákona č. 5/2004 Z.z., a to najmä v prípade, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 23.04.2015. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadiť pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27.07.2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z.z., zamestnanec na účely tohto zákona je fyzická osoba v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 5/2004 Z.z., samostatne zárobkovo činná osoba na účely tohto zákona je fyzická osoba, ktorá je spoločníkom verejnej obchodnej spoločnosti, komanditnej spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným, konateľom alebo členom dozornej rady spoločnosti s ručením obmedzeným alebo členom predstavenstva alebo dozornej rady akciovej spoločnosti podľa osobitného predpisu, ak nie je zamestnanec.

Podľa § 6 ods. 1 písm. c) zákona č. 5/2004 Z.z., uchádzač o zamestnanie na účely tohto zákona je občan, ktorý môže pracovať, chce pracovať, hľadá si zamestnanie a je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie úradu a ktorý neprevádzkuje alebo nevykonáva samostatnú zárobkovú činnosť.

Podľa § 6 ods. 2 písm. a) zákona č. 5/2004 Z.z., uchádzač o zamestnanie môže vykonávať zárobkovú činnosť na základe pracovnoprávneho vzťahu alebo právneho vzťahu podľa osobitného predpisu, ak mzda alebo odmena za vykonávanie týchto činností nepresiahne 75 % zo sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu podľa osobitného predpisu 13a) platnej k prvému dňu kalendárneho mesiaca, za ktorý sa preukazuje výška mzdy alebo odmeny.

Podľa § 34 ods. 14 písm. h) zákona č. 5/2004 Z.z., do evidencie uchádzačov o zamestnanie sa nezaradí občan, ktorý nespĺňa podmienky podľa § 6 ods. 1 a 2.

Z obsahu predloženého súdneho spisu najvyšší súd zistil, že Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. BA5/ÚSZ/ZAM/2013/42896 zo dňa 30.10.2013 v zmysle § 34 ods. 14 písm. h) zákona č. 5/2004 Z.z. nezaradil žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca ku dňu podania žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol spoločníkom a konateľom v spoločnosti POLY Promotion and Production, s.r.o., POLY Investment, s.r.o. a CHRANENEPRACOVISKO,eu/nabytok, s.r.o., čím nespĺňa podmienku podľa § 6 ods. 1 písm. c) zákona č. 5/2004 Z.z.

Na odvolanie žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 2013/100186/29874/OPČSSZ zo dňa 20.12.2013 prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca bol v čase podania žiadosti (07.10.2013) konateľom a spoločníkom v spoločnostiach POLY Promotion and Production, s.r.o., POLY Investment, s.r.o. a CHRANENEPRACOVISKO,eu/nabytok, s.r.o. a na účely zákona č. 5/2004 Z.z. nie je žalobca považovaný a posudzovaný za zamestnanca, čo bol v zmysle § 34 ods. 14 písm. h) s poukazom na § 6 ods. 1 písm. c) v spojení s § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 5/2004 Z.z. dôvod na jeho nezaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie.

Z rozhodnutia vyplýva, že žalobca dňa 07.10.2013 predložil úradu pracovnú zmluvu uzatvorenú so spoločnosťou J.R.G. s.r.o., kpt. Nálepku 2561/47, 075 01 Trebišov s nástupom od 04.10.2013 a

mesačnou mzdou 100,- € brutto.

Na námietku žalobcu uvedenú v odvolaní, podľa ktorého z ustanovenia § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 5/2004 Z.z. vyplýva, že ak je spoločník, konateľ alebo člen dozornej rady spoločnosti s ručením obmedzeným zamestnanec, tak nie je samostatne zárobkovo činná osoba žalovaný v rozhodnutí uviedol, že „tento názor je nesprávny a s týmto sa nestotožňuje, nakoľko slovné vymedzenie „ak nie je zamestnanec“ uvedené v predmetnom ustanovení je potrebné vykladať výlučne tak, že status občana ako zamestnanca na účely zákona o službách zamestnanosti má prednosť pred jeho postavením ako samostatne zárobkovo činnnej osoby a úrad ho v takomto prípade nezaradí do evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa § 34 ods. 14 písm. h) zákona o službách zamestnanosti s poukazom na ust. § 6 ods. 1 písm. a) zákona o službách zamestnanosti. Uvedený postup však nemožno v danom prípade aplikovať z dôvodu, že účastník konania nie je zamestnancom na účely zákona o službách zamestnanosti.“

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zrušil rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj žalobcom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje správnosť dôvodov, na základe ktorých krajský súd rozhodol.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj rozhodnutia žalovaného najvyšší súd dospel k rovnakému záveru ako krajský súd, a to, že bolo potrebné napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie, nakoľko rozhodnutie je nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Z rozhodnutia žalovaného nie je zrejmé, akými úvahami sa žalovaný riadil a na základe ktorých sa nestotožnil s názorom žalobcu, podľa ktorého ak je spoločník, konateľ alebo člen dozornej rady spoločnosti s ručením obmedzeným zamestnanec, nie je samostatne zárobkovo činná osoba a v čom je názor žalobcu nesprávny. Žalovaný rovnako neuviedol, na základe čoho dospel k záveru, že slovné vymedzenie „ak nie je zamestnanec“ uvedené v § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 5/2004 Z.z. je potrebné vykladať výlučne tak, že status občana ako zamestnanca na účely zákona č. 5/2004 Z.z. má prednosť pred jeho postavením ako samostatne zárobkovo činnnej osoby a úrad ho v takom prípade nezaradí do evidencie uchádzačov o zamestnanie.

Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia žalovaného uvádza, že žalovaný sa vôbec nevenoval tomu, kto môže byť považovaný za zamestnanca na účely zákona č. 5/2004 Z.z. Podľa § 4 zákona č. 5/2004 Z.z. sa na účely tohto zákona považuje za zamestnanca fyzická osoba v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu. K uzatvorenej pracovnej zmluve žalobcu u zamestnávateľa J.R.G. s.r.o., kpt. Nálepku 2561/47, 075 01 Trebišov s nástupom od 04.10.2013 a mesačnou mzdou 100,- € brutto sa žalovaný vôbec nevyjadril a iba poukázal na ustanovenie § 6 ods. 2 písm. a) a § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 4/2005 Z.z.. Vzhľadom na uvedené odvolací súd udáva, že samotné poukázanie na znenie zákona samo o sebe nemožno považovať za náležité a riadne odôvodnenie rozhodnutia.

Z dôvodu, že žalovaný v rozhodnutí neuviedol prečo nepovažuje žalobcu za zamestnanca napriek jeho

uzatvorenej pracovnej zmluve, je jeho záver o tom, že žalobca nie je na účely zákona č. 5/2004 Z.z. posudzovaný a považovaný za zamestnanca nepreskúmateľný.

Na námietku žalovaného, že sa krajský súd nevenoval vecnej správnosti rozhodnutia najvyšší súd uvádza, že táto námietka je nedôvodná. Pretože rozhodnutie žalovaného trpí nedostatkom dôvodov a je nepreskúmateľné, nie je možné sa vecnou správnosťou rozhodnutia žalovaného ani zaoberať.

Po preskúmaní podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že námietky uvedené v odvolaní neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. O tom, že sám žalovaný mal určitú pochybnosť pri výklade relevantného ustanovenia § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 5/2004 Z. z. svedčí aj jeho list z 31.03.2014 adresovaný Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny SR so žiadosťou o zaujatie stanoviska pri posudzovaní samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle tohto ustanovenia. Z obsahu spisu sa nedá zistiť, či žalovaný dostal na svoju žiadosť odpoveď, pretože v administratívnom spise žalovaného založená nie je. Tým skôr však bude potrebné, aby žalovaný v novom rozhodnutí presvedčivo vysvetlil, prečo žalobcu považoval za samostatne zárobkovo činnú osobu, hoci je preukázateľne aj zamestnancom, ktorého mesačný príjem spĺňa zákonom stanovenú hranicu.

S poukazom na uvedené najvyšší súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 219 ods. 1 O. s. p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci úspech, priznal náhradu trov odvolacieho konania z titulu trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za 1 úkon právnej služby - písomné vyjadrenie k odvolaniu žalovaného vo výške 139,83 € + režijný paušál vo výške 8,39 €, v celkovej výške 148,22 €. Prisúdenú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť na účet advokáta žalobcu (§ 149 ods. 1 O. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.